

Zbal sem se, da bom moral spet živeti
in znova preživeti vse hudo —
rokó si mi podala v temni kleti
in šla počasi z mano na svetló.

In glej, še vse bilo je kot nekoč!
Jaz pa sem mislil, da je luč umrla
in da že zdavnaj moja črna noč
je po vsej zemlji krila razprostrla,
zato ustavil sem korak pred vrati,
da bi pogledal, če si človek res —
nasmehnila si se in v tvojih zlatih
očeh takrat sem videl žar nebes.

Poiem je to minilo. Šla si z mano
človeku človek čez ta pisan svet.
In to bilo je dosti. Še neznano.
In noč je noč in dan, glej, dan je spet.
Nekoč sem si v življenju več obetal,
a tistega, kar jaz sem želel, ni.
To, kar je zdaj, je več. Največ na svetu:
preprosta, tiha sreča dveh ljudi.

ZIMSKA NEDELJA V VARŠAVI

Lojze Krakar

In spet je, kamor stopiš, mrzli led,
v ledeni led zakameneli svet.

Ljudje ta čas smo in te čudne čase
zariti kakor polži slednji zase
globoko s sabo v svoj samotni kot;
kdor zdaj še misli kaj, ta misli nase
in vidi le še svojo ozko pot,
da mu ne zdrsne kje in kje ne vda se.

Kak čuden dan in kakšen pukljast čas!

Megla se je razlila, temna reka,
in potopila mesto v belo smrt,
da če na cesti srečaš kje človeka,
se zdi ti mrk in kot sam s sabo sprt,
mrlič, ki ga prenaša s sabo reka
in bogve kdaj in kje je storil smrt.

Če dalje greš, boš srečal spet brezdomce,
molčeče in prezeble do srca,
brezdomce, zadnje žalostne potomce
in dediče galjotskega gorja.
Vsak sklonjen gloje svojo bolečino
in prosi zase svojega boga,
vsak pelje s sabo le skrbi družino
in le poredko gresta skupaj dva.

Le redek je, ki dal ti bo besedo,
kot bi mu brata, mater bil ubil,
ko da si ti priklical nadenj bedo
in sam ne ve več, kam bi žolč izlil.
A čas stoji, kot bi obstal za zmeraj,
ko da več sam v meglo ne ve poti,
v tem mraku isti jutri je kot včeraj,
a danes — ah, kaj z dnem današnjim bi!

Ta dan lahko le pit greš ali molit,
a če moliti več ne znaš, greš pit
in klepetat o tisti stari boli,
da si že revščine, madona, sit.
A tam čez cesto, v tihi božji hiši,
ljudje na glas vpijo: usliši nas,
pa veš, da jih nihče nikjer ne sliši,
nihče, nihče... o, kakšen čuden čas.